

โฆทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนมกราคม ๒๕๕๓

พระธรรมเทศนาโครงการปฏิบัติธรรมเฉลิมพระชนมพรรษาในหลวง

๘๖ พรรษา

เรื่อง สมาธิสังจะ

วันจันทร์ที่ ๒ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๖

ก็โฆทนาสาธุกับทุกคนวันนี้ก็ต้องพูดเรื่องวานนี้ก็หมายถึงรวมไปแล้ววันนี้ก็ต้องพูดถึงเรื่องสมาธิความตั้งใจมั่นถ้าเราไม่มีความตั้งใจมั่นหรือไม่มีความจริงใจโอ้ความจริงใจก็คือตัวสังจะโอ้สังจะนี้เป็นรากเหง้าของสมาธิถ้าเสียสังจะแล้วก็ฟุ้งซ่านหานั้นมากลบนานี่มากลบนเหมือนกับคนที่ไม่มียอมรับความจริงนะ แบบนี้ปฏิบัติไม่มีผลหรือก็ต้องบอกกันไว้ล่วงหน้า เพราะฉะนั้นเราจะต้องมีความจริงใจคือตั้งใจให้ว่างถ้าใจเราว่างแล้วสมาธิในความว่างมันมีแล้วก็เหมือนกับเป็นผู้เตรียมพร้อมอยู่เสมอเป็นผู้ไม่ประมาทเพราะถ้าเราว่างแล้วเราจะทำอะไรก็ได้

มีกิจจำเป็นอะไรวิฤกตอะไรขึ้นมามันก็รู้

สัมปชัญญะรู้รู้จิตรู้สติคำว่าสติก็คือไม่ให้มันระลึกลงไปส่งเดชส่งเรื่องไปในที่ต่างๆ ให้รู้แต่เฉพาะเรื่องเฉพาะที่เราต้องการจะรู้

แต่ที่เรารู้เรารู้ก็แล้วละด้วยขณะที่เรารู้แล้วละมันก็เป็นศีลแล้วศีลแปลว่าวันหรือละ-เวนก็จะมีทั้งธรรมทั้งศีล

ตั้งใจในสมาธิก็เป็นธรรมเขาเรียกสัญญาตสมาธิ

เป็นศีลก็คือละเวนนั้นนะสองอย่างนั้นนะต้องมีธรรมมีศีลเป็นเครื่องปฏิบัติ เป็นข้อวัตรปฏิบัติต้องเอาจริงเอาจริงว่าเนี่ยต้องมีธรรมมีศีลเป็นผู้ปฏิบัติ

เมื่อเราจิตเราเข้าถึงธรรมถึงศีลแล้วคือมีความว่างเป็นอารมณ์แล้วมีการละเวนเป็นปกติแล้ว

จิตของเราที่มีวิหารธรรมคือธรรมเครื่องอยู่ด้วยแล้วก็มีศีลรักษาจิตเราด้วย

ที่ใครๆก็อยากให้มีศีลรักษาเรามีธรรมรักษาเราแต่เราไม่รู้จักว่าการที่ที่จะมีธรรมรักษาเรามีศีลรักษาเราเราจะทำยังไง?

การที่จะให้มีธรรมรักษาเราเราก็ต้องมีสัญญาตสมาธินั้นแหละคืออนัตตารธรรม

ตั้งใจให้ว่างอย่างเดียวก็เมื่อใจเราว่างแล้วนั้นแหละมีธรรมรักษาเรารักษาศีลเราไม่เอนเอียงไปสู่ความชั่วความดีอะไรไม่ยุ่งอะไรกับใครทั้งหมด เป็นความบริสุทธิ์ใจอย่างแท้จริง ศีลละ-

เว้นแล้วก็หมดว่างละเว้นแล้วว่างมีรูปมาก็ละเว้นมีเสียงก็มีกลิ่นมีรสมีสัมผัส
มาก็ละเว้นเพราะเราตั้งใจตั้งใจละตั้งใจเว้นเป็นสมาธิ

สมาธิในการเห็นรูปสมาธิในการฟังเสียงดมกลิ่นลิ้มรสรู้รสสัมผัสรู้ธรรม
ารมณอะไรเนี่ยแต่เราต้องรู่ว่างด้วย

ไอ้ความรู้ว่างตัวเนี่ยเป็นตัวสำคัญ ถ้ารู้ไม่ว่างมันก็รู้ไปเรื่อยเฉื่อย

ไม่มีจุดหมายปลายทางคนที่ไม่มีจุดหมายปลายทางหรือไม่มีอุดมคติใน
ใจไม่มีความตั้งมั่นแน่วแน่มันก็จะหาความสำเร็จได้ยากเพราะฉะนั้นการป
ระพฤติปฏิบัติก็ต้องมีความตั้งใจมีธรรมเป็นสาระ ศิลสาระ สมาธิสาระ
วิมุตติญาณทัสสนะสาระ หมายถึงวิมุตติสาระวิมุตติญาณทัสสนะสาระ
ทั้งรู้ทั้งเห็นนะว่างไปหมดสิ่งที่ทั้งรู้ทั้งเห็นมันก็ไม่มีความจำเป็นเราไม่สง
สัยในความรู้ความเห็นเพราะเราดูเราเห็นมาแล้วตั้งแต่เด็กจนแก่ต้องว่า
อย่างนี้

เห็นได้จำได้คนนั้นคนนี้อะไรก็ริยาทำทางเพียงแต่ไม่เห็นตัวได้ยินเสียง
ก็รู้แล้วเป็นคนนั้นคนนี้

เมื่อเรารู้แล้วนั้นแหละรู้แล้วเราก็เว้นแล้วเรารับรู้แต่ไม่รับเก็บเอาไว้เพราะ
ะไม่มีอะไรเป็นของเราที่แท้จริงเพียงแต่เราได้รับรู้รับทราบเพราะว่าตาย
งติดอยู่ หูติดอยู่ จมูกติดอยู่ ลิ้นติดอยู่ กายติดอยู่

ใจติดอยู่แต่เราก็อยู่ในธรรมในศีลคือธรรมแห่งความว่างศีลแห่งการละเว
นเนี่ยสองข้ออันเนี่ยเป็นหัวใจในพระพุทธศาสนาเพียงแค่วินัยแค
่นเนี่ย ธรรมก็คืออนัตตาธรรมสูงสุดที่เขาเรียกอภิธรรม

อภิคือธรรมแห่งความว่างเนี่ย

อภิแปลว่าธรรมสูงสุดสุดยอดณะอภิหรืออวิเนยแปลว่าธรรมวิเศษ

อะแปลว่าไม่มีธรรมวิเศษก็คือธรรมที่ไม่มีตัวตนนั้นแหละก็หมายถึงอนัตตา
ธรรมเนี่ยถ้าเรามีความว่างเป็นอารมณ์อยู่เสมออย่างนั้นแหละเราจะเข้าถึงอ
ภิธรรมหรืออภิจิตที่มีธรรมเป็นเครื่องอยู่แล้วก็มีศีลการละเว้นเรื่อยไปจน
ชำนาญลึกลับ เสียง กลิ่น รส โภกฐัพพะ ธรรมารมณที่มากปรากฏต่อตา หู
จมูก ลิ้น กาย

ใจเนี่ยเราต้องมีสมาธิตั้งมั่นอยู่ในธรรมตั้งมั่นอยู่ในศีลคือการละ

ถ้าเราไม่ละไม่เว้นเนี่ยทำยังไงก็ไม่สำเร็จประโยชน์เพราะอะไร?

เพราะมันเป็นกรรมเป็นวิบากต้องมีกรรมมีวิบากกรรมที่เราไปเห็นรูปเข้า
ก็อดไม่ไหวทำให้เกิดรูปนั้นก็เกิดรูปขึ้นมาก็ได้เกลียดรูปก็ได้ชอบใจใน
เสียงก็ได้ไม่ชอบใจในเสียงก็ได้ในกลิ่น ในรส ในโภกฐัพพะสัมผัส
หรือในธรรมารมณก็เช่นเดียวกันหมดเพราะฉะนั้นถ้าใจเราว่างก็ว่างทั้ง
สองอย่างแล้วว่างทั้งรักว่างทั้งชัง ไม่ได้มาอยู่ในจิตใจเราต่อไป

อาสวะคืออารมณ์ทั้งหลายก็หมดไปสิ้นไปทุกขณะ

ถ้าเรายังไปยึดติดไปรูปช้อนรูปทับรูป

รูปช้อนรูปเขาเรียกทับช้อนไปนั้นนะเป็นขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์สังสม
ไว้ในจิตเป็นขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์

อัสวัคขยญาณก็คืออารมณ์คือความรู้รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ

ธรรมารมณ์เนี่ยเป็นอาสวะที่สังสมไว้ในจิตเมื่ออัสวัคขยญาณสังสมซึ่ง
ความรู้เอาไว้นั้นนะถ้าแปลตรงตัวก็คือสังสมความรู้ไ้ความรู้นั้นแหละเป็น

ขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์เพราะรู้ดีรู้ไม่ดีแล้วก็ยึดติดในรู้ในดีไม่ดีเนี่ยเห

มือนกับพวกที่เรียนปริญญาสูงๆก็ยึดติดในความรู้อยึดติดในฐานะความเป็น

นอยู่อะไรพวกเนี่ยทั้งหมดเลยต้องว่าง

เมื่อเราว่างแล้วเราก็ปฏิสังฐานตามธรรมเหมือนพระพุทธเจ้าสอนให้ปฏิสัง

ฐานตามธรรมตามฐานะความเป็นอยู่เท่าที่มี

เพราะฉะนั้นเรารู้แล้วเราก็อยู่จัดวางหรือทำฐานะรู้ฐานะตัวเองรู้ฐานะคน

อื่นที่เราจะปฏิการะตอบแทนยังงัยหรือจะปฏิสังฐานยังงัยเราก็จะเข้าใจ

อย่างรวดเร็วก็ต้องฝึกเนี่ยต้องฝึกธรรมะคือต้องฝึกสมาธิให้ตั้งมั่น

สมาธิตั้งมั่นในธรรมเนี่ยธรรมก็คืออนัตตาธรรมเพราะพระธรรมมีถึง ๘๔๐

๐๐พระธรรมชั้นแรกเราไปหยิบตรงไหนมันก็เป็นธรรมทั้งหมดเราละเว้นที่ไ

หนมันก็เป็นศีลทั้งหมดแต่ว่ามันไม่กระจ่างแจ้งไม่เฉพาะเป็นความเนิ่นช้า

แล้วก็เป็นการของใจแล้วก็มีความล่งเล่งล้วยเป็นสัพพตปราคามาสนั้น

นะที่ว่าปฏิบัติลูปคล่ำก็เพราะไม่รู้จุดมุ่งหมายไม่รู้จริงเห็นแจ้งทั้งในธรรม

ในศีล

ถ้าเรารู้จุดมุ่งหมายแน่นอนแล้วเราก็มุ่งละเว้นตั้งมั่นในธรรมคืออนัตตาธ

ธรรมที่พระพุทธเจ้าสอนเองคือสอนสัพพตสมาธิแล้วก็สอนสัพพตวิโมกข์

พระองค์แสดงทั้งเหตุทั้งผลเอาไว้ในตัวเอง

ถ้าเราปฏิบัติไปปฏิบัติไปเรามีสมาธิตั้งมั่นแล้วคือมีอนัตตาความว่างตั้งมั่น

แล้วแล้วเราก็จะผ่านพ้นทุกสิ่งทุกอย่างไปนั้นนะแล้วมันก็วิมุตติหลุดพ้นไป

ทุกขณะที่เรารู้ได้ด้วยเป็นปัจเจกตั้งตัวเองแล้วเราสังสมไว้ซึ่งความว่างนั้น

นะจิตจะน้อมไปสู่สัพพตวิโมกข์หลุดพ้นด้วยความว่างเองคำว่าสัพพตวิ

โมกข์ก็คือหลุดพ้นด้วยความว่างเนี่ยหลุดพ้นด้วยความว่างก็คือเป็นตัวผล

แต่ถ้าเราเอาความว่างมาเป็นมรรคก็ได้หมายถึงว่าเราว่างให้หมดเลย

ไม่ว่าทางตาทางหูทางจมูกทางลิ้นทางกายทางจิตที่หลังมันว่างแล้วเคยชิน

นั้นนะมันก็จะปรากฏผลว่าเออ! เรารู้ตัวเราว่าเออ! ว่างเคยชินแล้ว

จิตของเราว่างแล้วมีความสุขแล้วนั้นนะสัพพตวิโมกข์พอมานึกถึงคำว่า

สัพพตวิโมกข์ว่าอ้อ!

หลุดพ้นมาตลอดเลยหลุดพ้นทุกวันด้วยหลุดพ้นทุกวินาทีด้วยทุกลมหายใจเข้าหายใจออกทุกขณะที่จิตรู้ทุกวาระจิตรู้ทุกสัมผัสจิตรู้ همه!

เยอะเยอะเลยไอ้ตัวรูนี้ที่จะทำให้เราเป็นนักศึกษาถ้าไม่ได้ศึกษามาเต็มไม่ได้มีพื้นฐานการศึกษาเราก็จะไม่รู้ระยะทุกวาระจิตหรือทุกขณะจิตหรือในการสัมผัสจิตที่มีอารมณ์มาสัมผัสทำให้รู้ขึ้นมาได้มันแยกแยะมากมายเลย แต่เราทำฝึกกว้างไว้อย่างเดียวแล้วเราก็จะรู้ได้เองเป็นปัจเจกตั้งเราไม่ต้องไปถามใครด้วยเนียพระองค์สอนให้ปัจเจกตั้งให้เอาเป็นข้อคู่มือในการวินิจฉัยว่าถูกผิดแน่เราต้องรู้ได้ด้วยตัวเองว่าเราปฏิบัติได้ขนาดไหนว่างหรือไม่ว่าง

ถ้าเราปฏิบัติถึงขั้นว่างเรารู้แล้วว่าว่างเป็นยังงัยมันดีอย่างไร?

เราก็จะทราบอันสังสจะได้รับผลแห่งความว่างอย่างจริงแท้

เมื่อเรารู้แล้วเราเข้าใจแล้วเราก็จะได้ไม่มีการล่งเล่งสยเนี่ยที่เรียกว่าสลัพตปราสาทเนี่ย สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา

สลัพตปราสาทเนี่ยเป็นองค์ของพระโสดาบันนแต่พระสกิทาคามีก็ละได้ อย่างพระโสดาบันนแต่ทำราคะโทสะให้เบาลงเท่านั้น

ไม่ใช่ของยากถ้าเราเอาจริง ถ้าเราปฏิบัติว่างๆยืน เดิน นั่ง

นอนว่างๆนั่นนะถ้าเป็นพระเป็นผู้ปฏิบัติไม่ว่าโยมผู้ปฏิบัติถ้าเข้าถึงความว่างแล้วไม่ต้องไปถามใครเพราะอยู่อย่างสงบได้เนี่ยเอกายนมคโค

เอกายนมคโคคือกายเราคนเดียวหมายถึงกายเราคนเดียวเนี่ยเป็นมรรคเป็นหนทางถึงเรียกว่าเอกายนมคโคถ้าพูดถึงอัญจันคิโก

มัคโคก็หมายถึงมรรค๘ทาง๘อย่างก็หมายถึงว่าพิจารณาทั้งสัมมาทิฏฐิทั้งสัมมาทิฏฐิเห็นชอบ สัมมาสังกัปปไปดำริชอบ สัมมาวาจาการพูดจาชอบ

สัมมากัมมันโตการงานชอบ สัมมาอาชีโวอาชีพชอบ

สัมมาวาจาโมเพียรพยายามชอบ สัมมาสติระลึกรชอบ

สัมมาสมาธิตั้งใจมั่นชอบเราก็จะรู้ฐานะหรือรู้ความเป็นอยู่ว่าขณะไหนควรมีความเห็นที่ถูกต้องผิดหรือถูกเนี่ยต้องมีสัมมาทิฏฐิวินิจฉัย

สัมมาดำริผิดหรือถูกพูดผิดหรือพูดถูกการงานผิดศีลธรรมหรือผิดกฎหมายบ้านเมืองหรือเปล่าเนี่ยเราก็จะรู้ได้แล้วก็อาชีพที่ทำอยู่ประจำที่เสี่ยงตัวเสี่ยงครอบครัวอยู่เนี่ยผิดหรือถูกที่เราเพียรทำทุกวันๆเนี่ยผิดหรือถูกสัมมา

สติระลึกรผิดหรือระลึกรถูกเนี่ยการงานแต่ละวันที่เราทำเนี่ยสัมมาสมาธิตั้งใจมั่นผิดหรือตั้งใจมั่นถูกแต่เวลาที่เราจะนิพพานเรารู้แล้วเนี่ยเราปฏิบัติ

มาเป็นประจำแล้ววินิจฉัยมีแต่ความถูกต้องพอจะถึงคราวปรินิพพานเนี่ยต้องว่าง

ว่าง

ว่างจากความเห็นคือว่างจากสัมมาทิฏฐิคือไม่มีความเห็นใดๆแล้วต้องให้

วางจากความเห็นทั้งหมด

สัมมาสังกัปปไปการดำริชอบก็ต้องวางหมดเลิกการดำริแล้วเพราะงานสำเร็จแล้วทุกอย่างวางหมดแล้วคือถึงจุดหมายปลายทางแล้วต้องวางหมดเหมือนโยมทำงานเสร็จแล้วโยมก็วางนั้นแหละ

สัมมาวาจาที่วางไม่มีการพูดจาแล้ว

สัมมากัมมันโตที่วางอีกไม่มีการงานเพราะทำเสร็จแล้วสัมมาอาชีโวไม่มีอาชีพอแล้วเพราะแก่เฒ่าแล้วแล้วทำไว้มากเหลือกินเหลือใช้แล้วนั้นนะหมั่นกับเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐีจักรอภิมหาเศรษฐีเนี่ยคือคนวางไม่ต้องไปทำอะไรเฉยๆก็มีพร้อมเพียบ

สัมมาวาจาไม่เพียรพยายามชอบที่วางเพราะเพียรมาแล้วคือทำมาไว้มากมายกายกองเลยจะหยิบจะฉวยจะใช้เมื่อไหร่ก็ได้ เนี่ยวางหมด

สัมมาสติระลึกชอบไม่ต้องระลึกแล้วเพราะเราระลึกมาใช้สติมากแล้วไม่มีการหลงลืมแล้ว

แล้วสติมันระลึกไปตามสัญญาอุปาทานที่เรามีอยู่ที่เรารู้ที่อยู่

สัมมาสมาธิตั้งใจมั่นก็ต้องวางไม่มีความตั้งใจแล้วเพราะตั้งใจมาแต่เดิมแล้วสำเร็จเนี่ยเพราะฉะนั้นเนี่ยมรรค๘ เนี่ยมีทั้งสองนัยยะ

ทั้งทางโลกทางธรรม ทางธรรมคือต้องมุ่งความดับอย่างเดียว

นิโรธความดับดับทุกข์เนี่ยต้องดับตัวรู้ผู้รู้ดับหมดเลย

ให้วางหมดคือดับแล้วก็วางหมดเลยเนี่ยนั้นแหละจึงจะเข้าถึง

ถ้าตราบใดที่ยังไม่วางยังไม่ดับไอ้ตัวรู้ผู้รู้ทั้งหลายยังรู้ตัวรู้ชั่วอะไรผู้ผิดรู้ถูกอะไรเนี่ยก็ยังไม่วางรู้แล้วละรู้แล้วผ่านไปเลย

เว้นไปเลยเหมือนไปต่างประเทศ

ต่างจังหวัดไปพบไปเห็นสิ่งที่เรารู้เราเห็นไม่ใช่ของเราเลยเนี่ยรับรู้อย่างเดียวแล้วก็ไม่เก็บไว้ในใจด้วยนั้นแหละจึงจะวาง ไม่ใช่ของปฏิบัติยาก

ที่มันยากเพราะไม่มีใครรู้

รูจริงเห็นแจ้งมาบอกวิธีการประพฤติปฏิบัติเราถ้าเรารู้จักวิธีการประพฤติปฏิบัติแล้วไม่ยากเนี่ยมุ่งไปอย่างเดียวนั้นนะเอาความวางนั้นแหละเป็นมรรคตามที่พระองค์สอนสัญญาตสมาธิคือให้ตั้งใจมั่นกับความวางนั้นแหละ

เราเชื่อพระพุทธเจ้า พระองค์สรุปไว้เองว่า สัพเพ ธัมมา อนัตตานิเยถาเราเอาวางอย่างเดียวเนี่ยเพราะธรรมทั้ง๘๔๐๐๐พระธรรม

ชั้นนั้นะอยู่จบแค่ความวาง แสดงว่าเราจบพระไตรปิฎกแล้ว

ถ้าเราไม่วางเนี่ยยังไม่จบคำว่าอเสขะจบการศึกษา ก็คือต้องรู้ทั้งปัญญาและญาณนะ

ปัญญาที่อนิจจังไม่เที่ยงเดี๋ยวก็รู้มันรู้ด้วยเหตุด้วยผลทั้งดีทั้งชั่วรู้แล้ว

ก็พุ่งซ่านไปในความรู้นั้นนะจึงเรียกว่าปัญญา ญาณก็คือความรู้
ปัญญาญาณก็คือความรู้สิ่งที่เรารู้มาแล้วนั้นแน่จนชำนาญจึงเรียกว่าป
ัญญาญาณความรู้

ที่คณาจารย์เขาบอกปัญญารอบรู้ในกองสังขารก็คือให้รู้ว่าสังขารนี้ไม่
เที่ยงอะไรเป็นส่วนประกอบของสังขารบ้างอาการ๓๒ บ้างตา หู จมูกลิ้น
กายใจบ้างเนี่ยไม่เที่ยงเป็นทุกข์เป็นอนัตตาแล้วก็ปรุงแต่งไปคือปรุงแต่ง
ให้ดียิ่งขึ้นหรือมันเสื่อมแล้วก็ต้องรักษาให้คงที่แล้วมันก็ท้ายสุดมันก็ต้อง
เสื่อมเสื่อมโทรมผุพังไปนั้นแน่เพียงเป็นของชั่วคราวที่พระองค์แสดงอนิ
จจัง ทุกขัง อนัตตาไว้นั้นแหละ

แต่เราเป็นผู้มีปัญญาเราก็ทำให้อนิจจังซาลง เป็นทุกข์ซาลง
เป็นอนัตตาซาลง

ทำให้แก่เจ็บตายซาลงได้ด้วยการที่เรามีศีลนั้นแหละละเว้นหมดเลยแล้ว
เราก็ไม่มีภาระทางกายทางจิตเมื่อเราไม่มีภาระทางกายทางจิตแล้วเราก็ไ
ม่มีทุกข์ทางกายทางจิตถ้าตราบใดที่เรายังไม่วางแล้วก็ยังไม่รู้จริงเห็นแ
จ้งตามนัยยะอันนี้เราก็จะต้องมีทุกข์ไปเพราะความรู้ยิ่งรู้มากเท่าไรก็ยิ่ง
ทุกข์มากเท่านั้นเป็นทวิคุณเลยก็เหมือนกับศีล๕ ศีล๘ ศีล๑๐ ศีล๒๒๓๗
ก็โทษทั้งหมดเลยทุกข์ทั้งหมดนั้นนะพระพุทธเจ้าสอนให้วางก็คือไม่ให้ผิ
ดไม่ให้ล่วงให้ละให้เว้นให้หมดเลยแล้วก็ได้ไม่มีการผิดศีลอย่างน้อย
เราก็ไม่ขโมยรูปไครมาไว้ในใจไม่ขโมยเสียงขโมยกลิ่นขโมยรสขโมยส
มผัสไครมาไว้ในใจเนี่ยศีลของเราก็เป็นศีลวิสุทธิแล้วไม่ใช่ของยากถ้าเร
ารู้แล้วเข้าใจแล้วเราก็ไม่เน้นซ้ำแล้วคำว่าไม่เน้นซ้ำก็คือไม่เสียเวลาแล้ว
ไม่เปล่าโมฆะบุรุษโมฆะสตรีคือเวลาไม่สูญเปล่าไม่เสียความเป็นหญิงไม่
เสียความเป็นชายที่เกิดมาในพระพุทธศาสนาแล้วไม่ว่าผู้หญิงผู้ชายเด็ก
เล็กผู้ใหญ่ที่มีความเข้าใจแล้วประพฤติปฏิบัติตามย่อมนำได้รับผลแน่นอนที่
ว่าพระองค์ว่าเด็ก๗ขวบก็ยิ่งรู้ได้เหมือนพระนางวิสาขา

๗ขวบบรรลุโสดาบันยังมีลูกชาย๑๐คนมีลูกหญิง๑๐คนเนี่ยตอนนี้ก็ไป
สวयสุขแล้วทำบุญไว้มากมายมีบริวารตั้งเป็นหมื่นแน่ที่ทำอาหารเลี้ยงพ
ระพุทธเจ้าสามหมื่นกว่าคนยังมีคนที่มาช่วยอื่นๆอีก

แล้วก็ยังมีทรัพย์สินสมบัติอย่างอื่นอีก

มีวัวอีกเป็นฝูงๆเลยต้องว่าอย่างนี้ยกให้เป็นเมืองเลยเพราะฉะนั้นถ้าเรารู้
เราอยากร่ำอยากรวยเราก็ต้องแสดงทานที่เลือกแล้วให้จึงมีผลมากเราตอ
งเลือกให้แต่คนดีคนมีศีลมีธรรมภิกษุผู้ประพฤติปฏิบัติชอบตามพระธรร
มวินัยพระพุทธเจ้านั้นแน่จึงจะมีผลมาก

ไปเลือกให้คนชั่วคนเลวก็ไปเสริมพลังให้มันไปสร้างกรรมทำบาปมากขึ้น

นกกอวานคนตีให้เขาเดือดร้อนมากขึ้น

เพราะฉะนั้นเราจะต้องมีสมาธิตั้งใจมั่นว่าเราจะทำแต่สิ่งที่ดีไม่ดีไม่ทำเพราะทำแล้วมีโทษเกิดทุกข์ทำให้ตัวเองลำบากทำให้ผู้อื่นลำบากใครเกี่ยวเนื่องก็เป็นห่วงเป็นใยเป็นทุกข์มีอาลัยอาวรณ์ทั้งหมด

เพราะฉะนั้นการตั้งใจที่เรียกว่าสมาธิจึงมีความสำคัญมาก

แล้วพระองค์ก็สอนเองสอนสุญญตสมาธิถ้าพระบวชแล้วไม่ได้เรียนนักรรรมโทก็ไม่รู้หรือแล้วก็ไม่มีความอธิบายด้วย

อาตมาต้องมาใช้การพิจารณาคือทำความเข้าใจเองหาเหตุผลหาผลเองเสียแล้วก็มาสอนโยมได้ตามพระพุทโธวาทเนียพระองค์ตรัสสั้นๆแต่ว่าสมบูรณแบบ ถ้าใครไม่เข้าใจแล้วไม่ได้ถามต่อให้เปรียญ๗

ประโยคก็ยังไม่รู้เลยต้องว่าอย่างไร

ยิ่งแสดงธรรมมันก็จะนำท่วมท่วมผักบุงโหลงเหลงหาสาระไม่ได้มันนะ

ศีลสาระก็คือทำให้คนรักษาแล้วไม่ต้องไปตกอบาย ศีลสาระ

สมาธิสาระก็คือตั้งใจมั่นกับศีลนั้นแหละเราจะไปตั้งมั่นกับอะไร?

ก็คือตั้งมั่นกับการละเว้นนั้นแหละแล้วก็ละเว้นแล้วมันก็ว่างแล้วก็ปอนัน

ตตา อนันตตาก็เป็นธรรมจึงเรียกว่าธรรมสาระ

สาระธรรมธรรมที่มีเป็นประโยชน์มีแก่นสารทำให้พ้นทุกข์จึงเรียกสาระธ

รรรม ศีลสาระ สมาธิสาระก็ตั้งใจในศีลในธรรมเนีย

สมาธิจึงจะเป็นสาระนอกนั้นที่ว่าเป็นสมาธิญาณสมาธิฌานอันนั้นก็ไม่ใช่สิ่งที่พระพุทธเจ้าประสงค์เพราะอะไร?

เพราะว่าพวกญาณพวกฌานเนียไม่ใช่ทางตรัสรู้เหมือนพระพุทธเจ้าเป็น

โยคีเหาะเหินเดินอากาศได้ รูดิตตปัจจุบันอนาคตได้

แต่ก็ไม่ได้โสดาบันนเลยเนียปัจจุบันพระองค์ไปเรียนจากอาฬารดาบสอ

ทกดาบสได้อภิญญา๕สมบัติ๘แล้วก็ทิ้งเลยว่าเป็นไม่ใช่ทางตรัสรู้เนียจำไว้

ให้ดี อย่าไปโดนเขาหลอก

พระพวกหากินหาแตกพวกปลุกเครื่องรางของขลังอะไรเนียไม่ใช่สิ่งที่พ

ระองค์สอนทั้งนั้นนะ สมาธิตั้งใจมั่นกับความว่างนั้นแหละจึงจะถูก

ไปเอาความว่างมาหากินอะไรพวกนี้ก็ใช้ไม่ได้ต้องว่างหมดจดสิ้นเชิงจึง

จะเรียกว่าวิสุทธิหมดจดสิ้นเชิงวิสุทธิหมดจดสิ้นเชิงก็คือว่างหมดจดสิ้น

เชิงละเว้นได้หมดหมดจดสิ้นเชิงเนียทั้งภายในภายนอกต้องว่าอย่างไร

นอกนั้นพระองค์ให้สอนให้รักษาใจให้ตั้งมั่นที่ใจให้ว่างอย่างเดียวเพราะ

ะอย่างอื่นไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราหมดมันอนิจจัง ทุกขัง

อนันตตาทั้งหมดถ้าเราไปยึดถือสิ่งหนึ่งสิ่งใดขึ้นมามันก็เท่ากับยึดถืออนิจจัง

แล้วก็ปอนันตตาด้วยแล้วก็ปอนันตตาด้วย

แต่เรารู้แล้วว่ารู้ทั้งอนิจจังแต่เราไม่ยึดติดในอนิจจังเราก็ไม่มีทุกข์ในท่ามกลาง เพราะทุกข์อยู่ในระหว่างกลาง

เมื่อเราไม่ยึดติดในท่ามกลางแล้วอนัตตาก็ไม่มีเพราะว่างอยู่แล้วโดยอัตตโนมัตติ เพราะฉะนั้นการที่ยิน เดิน นั่ง

นอนตั้งใจให้ว่างอย่างเดียวนั่นแหละเราจะถือสาระประโยชน์จากการปฏิบัติของเราได้ในแต่ละวันแต่ละวัน

ไม่ต้องไปคลุกคลีตีโมงกับใครเราไปคลุกคลีตีโมงไปคุยเข้าคุยกกลางวันกลางค่างกลางคืนมีแต่เรื่องหนักอกรกใจทั้งนั้นมีแต่เรื่องทุกข์ทั้งนั้น แล้วก็สังขนิสัยไม่ดีด้วยชี้เกี้ยวชี้คร้านเสียเวลาคุยไม่จบไม่สิ้นไม่ทำการทำงานอะไรเอาแต่คุยนั่นแหละ

อาตมาจึงพิจารณาเห็นว่าชีวิตที่แท้คือการทำงานนอกนั้นเป็นความผันนั้น

การปฏิบัติธรรมเพื่อพระนิพพานเป็นการทำความผันให้เป็นจริงเนี่ยการปฏิบัติธรรมเพื่อพระนิพพานก็คือความว่างนั้นแหละ

เดี๋ยวจะถามว่าธรรมชนิดใดเพื่อพระนิพพาน

ใครก็ได้ยินได้ฟังว่าพระนิพพานมีจริงตามพระพุทธเจ้าเทศน์พระอรหันต์เจ้าเทศน์แต่เราไม่รู้จักก็เป็นเพียงความผันเท่านั้นเองเพราะฉะนั้นเนี่ยเราจะได้ว่ารู้ว่าการปฏิบัติธรรมก็เพื่อทำความผันให้เป็นจริงเพราะใครๆไม่รู้ใครๆไม่เห็น

แต่ถ้าเรารู้เราเห็นได้ก็ไม่มีทุกข์เราก็เป็นผู้ไม่มีทุกข์เราก็เป็นผู้สิ้นทุกข์หมดทุกข์อย่าให้เสียเวลาเปล่าเนี่ยเหมือนกับนั่งคุยกันทุกวันแล้วก็มีเรื่องมีราวกันไปยึดติดคนนั้นคนนี้อะไรพวกเนี่ยทั้งนั้นนะยึดติดรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ

ธรรมารมณแล้วก็ฆ่ากันตายขโมยกันประพฤติผิดกาเมกันหลอกลวงกันกินเหล้าเมายาอะไรพวกเนี่ย

นั่นนะโทษของการคลุกคลีตีโมงสร้างกรรมทำบาปให้แก่ตัวเองสร้างความเดือดร้อนใจให้คนอื่นเพราะฉะนั้นต้องเลิกให้ว่าง

อาตมาสองให้ว่างแล้วไม่ว่างเพราะฉะนั้นอย่าเอาเรื่องราวอะไรมาให้อาตมาอาตมารับรู้ไม่รับเก็บ

เพราะอาตมาไม่ต้องการอะไรจากใครๆทั้งหมดเลย

เพราะว่าสิ่งที่เราไปเอามาไว้เป็นเราเป็นของเราไปเอามาก็เป็นภาระทั้งนั้นภาระทุกข์แต่เราเอาพระพุทธเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้าไม่มีทุกข์เอามาโมทนาความดีกับพระองค์เพื่อความทวีคูณเพิ่มพูนความดีเพื่อความว่างเอาพระพุทธเจ้าเป็นตัวอย่าง

กระดูกของพระองค์กลายเป็นแก้วเห็นมัย เป็นรัตนชาติเป็นเพชร ทับทิม ไพลิน บุษราคัม

มรกตมีทุกสีเลยของพระพุทธเจ้าเนี่ยแล้วก็มาพิจารณาว่าทำไมจึงเป็นทุกสี? พระธาตุทำไมจึงเป็นทุกสี?

ก็เพราะพระองค์สละหมดเลยสละทรัพย์สิน สมบัติ บุตร

ภรรยาหมดทรัพย์สินสมบัติเพชรนิลจินดาอะไรทั้งหมดเนี่ยก็ยังคงอยู่มาแปรสภาพมาสอนเราได้เพียงแค่ว่าเป็นพระบรมสารีริกธาตุมีทุกสี เราเห็นแล้วก็อ้อ!

เอาเป็นตัวอย่างแล้วก็พระองค์สละไว้ทุกอย่างวอร์มอ้อมมาทุกชาติทุกชาติ จนได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแล้วพระบรมสารีริกธาตุคืออัญญาของพระองค์ ได้เป็นแก้วเห็นมัยเป็นแก้วที่มีค่าเนี่ย

แล้วก็จะได้รู้ว่าการทำดีทำชั่วมีผลแน่นอนมีอยู่จริงขนาดพระองค์สั่งสมไว้ก็ยังมีผลเลย ทำให้กระดูกพระองค์เป็นแก้วเป็นเพชร ทับทิม ไพลิน

บุษราคัม มีทุกสีเลยเนี่ยเป็นเครื่องยืนยันว่าเนี่ยบาปบุญมีจริง

การที่พระองค์ให้ทานไปแล้วก็ยังมาปรากฏชัด

กระดูกของพระองค์ก็เป็นธาตุเป็นธาตุที่เป็นแก้วเป็นธาตุวิเศษ

ถ้าเราเอาเงินเอาทองเอาแก้วแหวนเงินทองมาเก็บไว้มาบูชาไว้มันก็เพิ่มโหมความหลงยึดติด

แต่การที่เราสั่งสมพระบรมสารีริกธาตุพระธรรมธาตุพระอรหันต์สาวกสาวิกธาตุหรือพระปัจเจกโพธิธาตุเราก็สั่งสมพระนิพพานความว่างเพราะ

เอาพระองค์เป็นพยานในการประพฤติปฏิบัติมีผลแน่นอนใครทำตามแล้ว

ก็จะได้พบผลแน่นอนคือจะต้องมีเป็นเช่นเดียวกับพระองค์ต้องว่าอย่างนี้ไม่ว่าจะเป็นพระอรหันต์หรือพระปัจเจกหรือว่าจะเป็นพระพุทธเจ้าก็เหมือนกันหมดทุกองค์จะต้องทำบาปเพ็ญเพียรทั้งนั้น

แล้วการที่เราทำเราก็จะรู้เลยว่าทำดีหรือทำไม่ดีถ้าทำไม่ดีก็จะมีสิ่งแต่ไม่ดีไม่ดี

สังขารร่างกายจะเจ็บป่วยไข้ไม่สบายก็เพราะกรรมวิบากกรรมนั้นแหละที่เราไปสร้างกรรมทำผิดไว้มากมายแล้วก็ไม่มีใครทำให้เราเราทำของเรา

เอาไว้อย่างนั้นนะเราต้องสั่งสมที่ดีเอาไว้แล้วเราจะได้เป็นผู้มีสุขภาพกายสุขภาพจิตสมบูรณ์อายุก็จะยืนนานเนี่ยแสดงว่าศาสนาพระศรีอริยมะ

ตไตรยมีอายุขัยแสนปีเป็นกำหนดเนี่ยแสดงว่าทุกคนเนี่ยปราศจากโรคพาธเบียดเบียนแน่นอนแล้วจึงมีอายุแสนปีเป็นอายุขัยได้แล้วก็เหมือนเสวยผลบุญผลทานเต็มที่ไม่ต้องทำนาค่าขายก็มีกินมีใช้มีต้นกล้าปลูกพืชสำ

เร็จประโยชน์เพราะฉะนั้นเราก็ต้องทำทานได้เราก็ทำรักษาศีลละเว้นได้

เราก็ละเว้นประพฤตินอกขั้วมาได้เราก็ประพฤตินอกขั้วมาใช้ปัญญาามีเหตุ
มีผลได้เราก็ต้องใช้

เพียรเพียรในทานในศีลในเนกขัมมะในปัญญาเพียรอยู่ตลอดเวลาเพราะ
ะวิริเยน ทุกขมจ

เจตีสว่างทุกขด้วยความเพียรแล้วก็ต้องมีขันตอดทนอดกลั้นทุกอย่างสิ่งที่
เราไม่ชอบใจทั้งหมดนะเราต้องอดทนทั้งนั้นทั้งดีและไม่ดีใครดีก็เรื่องของ
เขาใครไม่ดีก็เรื่องของเขาแต่ว่าอยู่ใกล้เราแล้วเราก็ต้องอดกลั้นอดทนที่
ที่เราไม่ได้ต้องการเลยทั้งดีและไม่ดีจากของเขานั้นแหละแล้วเราก็จะไ
ด้ไม่มีภาระทุกข

แล้วเราก็ต้องมีสัจจะความจริงใจนั้นนะที่พระองค์แสดงไว้ตามสัจจะบาร
มี

ต้องมีความจริงใจในการประพฤติปฏิบัติในทานในศีลในเนกขัมมะในป
ัญญาในวิริยะในขันตอดทนมีความจริงใจหมดเลยต้องมีสัจจะไ้อัจจะตัว
เนี่ยเป็นรากเหง้าของสมาธิด้วยทำให้เรามีจิตตั้งมั่นไม่หวั่นไหวไม่วอกแ
วกันนั้นนะตัวสำคัญเลยเนี่ยตัวสัจจะถ้าใครเสียสัจจะก็เสียศีลด้วยแล้วก็ฟุ้งช
านแล้วก็วุ่นวายหาเรื่องนั้นเรื่องนี้มากลบเขาจับได้ไล่ทันก็ไม่ยอมรับก็ยิ่ง
จะฟุ้งซ่านหาเหตุหาผลเพื่อให้เขาเชื่อจิตเชื่อใจนั้นนะไปหลอกลวงเขาอี
กไปมุสาวาทซ้ำต้องว่าอย่างนี้ ทำกรรมแล้วทำกรรมอีกต้องว่าอย่างนี้
ได้มีผลหลายต่อเนี่ยคนเราจึงทุกขไม่จบไม่สิ้นก็เพราะแบบนี้

อธิษฐานก็คือความปรารถนา

เราปรารถนาเพื่อความพ้นทุกขหรือเปล้าลองถามจิตเราเราปรารถนาคว
ามพ้นทุกขเขาเรียกอธิษฐานเพื่อความปรารถนาต้องการเราปรารถนาต
องการพ้นทุกขไหม?

ต้องถามตัวเองทุกวันไ้อสิ่งไหนที่จะเป็นไปเพื่อทุกขเราก็ต้องละต้องเว้นต
วยศีลแล้วก็บริจาคนำให้หมดใจก็เป็นทานทานภายในทานภายนอกศีลภ
ายในศีลภายนอกแล้วจะได้มาเป็นเนกขัมมะอดใจในการประพฤติพรหม
จรรย์เป็นเนกขัมมะพรหมจรรย์เนี่ยเมื่อเราตั้งใจประพฤติเนกขัมมะพรหม
จรรย์แล้วก็ต้องมีความอดใจได้แล้วมันก็ไม่มอุปสรรคก็จะน้อยลงๆเพียร
เราก็เพียรเพียรในทานในศีลในเนกขัมมะในปัญญาวิริยะขันตอดทนสัจจะอธิษ
ฐานเมตตา ก็จะเพียรจนจบสายเลยตลอดจนถึงอุเบกขาได้เลยขันตอด
ทนอดกลั้นอดทนไม่ถึงจุดหมายปลายทางไม่เลิกต้องทนให้ได้เรามีขันตอด
ทนครั้งหนึ่งก็ได้อุเบกขาทีหนึ่งได้ความว่างอีกหนึ่งเนี่ยจำไว้ให้ดีไม่เสีย
มีผลอันยิ่งใหญ่เกี่ยวเนื่องมากมายทุกสิ่งทุกอย่างนะเราทำได้เห็นอย่าง
หนึ่งแล้วเราก็จะไปใช้ได้อีกอย่างหนึ่งไปเข้าใจมันมีนัยยะที่พระองค์ว่าก็มี

ตั้งรายนัยพจน์นัยเนี่ยอย่างเดียวนะเนี่ยมันแปรสภาพไปได้เหมือนกับสีต่างๆ
ที่เขามาผสมกันให้อย่างอ่อนอย่างเข้มอะไรแล้วมันก็จะแปรสภาพมีแม่สี
สามสีสีน้ำเงินสีเหลืองสีแดงแค่นี้แล้วก็แปรสภาพทำให้เป็นหลายๆสีได้
เป็นฉัพพรรณรังสีสีรวมกันทั้งหมดเลยเนี่ยรวมเป็นแพรวพราวไปที่ผสมกลม
กลืนกันเป็นสีพิเศษขึ้นมาอีกเนี่ยเพราะฉะนั้นถ้าเรารู้เราเข้าใจแล้วก็เอา
มาปรับเปลี่ยนได้หมดเลยปรับเปลี่ยนปรุงแต่งธรรมชาติใช้ได้หมดเหมือน
ในหลวงผู้ทรงปัญญาจักร์เกล้าดินปรับดินที่เป็นกรดเป็นด่างก็ใช้วิธี
เนี่ยแก้กรดแก้ด่างอะไรที่จะใช้พระองค์ก็ศึกษาหาวิธีแก้ไขกรดแก้ไขด่าง
เพิ่มความเค็มให้มันจืดหรือต้องเพิ่มอะไรเข้าไปเนี่ยเพราะฉะนั้นมันก็เป็น
วิทยาศาสตร์จึงรู้ได้ชัดว่าพระพุทธเจ้าเราเนี่ยเป็นวิทยาศาสตร์ตัวจริงท
นต่อการพิสูจน์สิ่งที่พระองค์ตรัสแล้วเป็นอมตธรรมเป็นธรรมที่ไม่ตายยัง
ยืนถาวรนี่ก็สองพันกว่าปีแล้ว๒๖พุทธศตวรรษไปแล้วก็ยังทรงความส่งม
รรคส่งผลทรงความจริงตลอดกาลเมื่อประพฤติดิปฏิบัติชอบก็ยิ่งส่งมรรค
ส่งผลอยู่ไม่ได้หายไปไหนเนี่ยอย่างพวกโยมรู้จักความว่างในธรรมละเว
นในศีลให้เป็นศีลสองอย่างนี้เอาจริงเอาจังก็เป็นมรรคเป็นผลแล้วไม่ต้อง
ไปศึกษาทุกยากถึงเปรียญ๙ประโยคหรือเรียนมากรู้มากก็ยิ่งฟุ้งชานมา
ก มีมานะทิฏฐิถือตัวมาก
ทำจิตให้ว่างไม่ได้มันนะเคยตัวเคยนิสัยเคยชินเอาเปรียบแทนที่จะทำกิจ
ทำงานทำใจให้ว่างเพื่อมรรคผลนิพพานสุดยอดเป็นแก่นธรรมเนี่ยสุดยอด
ของพระพุทธเจ้าคือสัพเพ อัมมา
อนัตตาเนี่ยปกติเนี่ยสรุปลงความว่างทั้งหมดเลยเนี่ยธรรมก็เหมือนกันส
ัพเพ อัมมา
อนัตตาดีธรรมทั้งหมดก็ว่างหมดทั้งธรรมและอธรรมก็ว่างหมดเลยไม่ต้อง
งยึดติดทั้งธรรมและอธรรมเราก็จะได้ไม่ต้องไปรับผลกรรม
กรรมดีกรรมชั่วคือผลกรรมของธรรมผลกรรมของอธรรมว่าง!
นั่นแหละมันจึงจะไม่มีทุกข์ยืน เดิน นั่ง นอนจึงจะเป็นสุข
ภาวนาอย่างอื่นทำให้มีให้เพิ่มขึ้นมาก็มีแต่ทุกข์ทั้งนั้นต้องทำความว่างใ
ให้เกิดให้มีขึ้นนั่นแหละจึงจะพ้นทุกข์
ว่างขึ้นมาเมื่อไหร่ก็พ้นทุกข์เมื่อนั้นสิ้นทุกข์เมื่อนั้น
เราต้องเอาจริงเอาจังเอาเป็นสมาธิเลยตั้งใจมันกับความว่างจริงจัง
ตั้งใจมันกับการละเว้นเป็นศีลอย่างจริงจังเนี่ยทั้งธรรมและศีลอยู่ด้วยกัน
นั่นแหละไม่ได้ห่างจากกันหรอก
เราว่างได้เราก็ละเว้นแล้วก็ว่างเห็นมันนั่นนะศีลก็เป็นศีลธรรมเพราะว่า
ว่างเหมือนกัน

แต่ก็มีขั้นตอนแตกต่างกันตามที่พระองค์แสดงแยกแยะเอาไว้
เพื่อให้พระองค์ง่ายแก่การศึกษาและง่ายแก่การนำมาประพฤติปฏิบัติจึง
แยกศีลแยกกรรมไว้แต่ความจริงพระองค์ก็แสดงความว่างด้วยกันธรรมอน
ัตตาทธรรม สัพเพ ธัมมา

อนัตตาเนี่ยพระองค์สรุปไว้สุดยอดเลยพระองค์เนี่ยสุดยอด
ศีลก็เหมือนกันศีลก็เป็นศีลธรรมละเว้นแล้วก็ว่างใครไม่เชื่อก็ลองดูละเว้น
แล้วก็ว่างหมดละเว้นการดูการฟังการกินชะบั้งการดมชะบั้งการสัมผัส
ชะบั้งนะละเว้นแล้วก็ว่างแล้วเราก็จะเห็นธรรมว่าอ้อ!

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ไม่ผิดธรรมก็คืออนัตตาทธรรมว่างเป็นอย่างนี้ศีลละเว
นแล้วก็ว่างอ้อ! เป็นอย่างนี้ศีลธรรม เขาจึงเรียกศีลธรรม
เมื่อเรารู้เราเข้าใจแล้วก็ตั้งมั่นเอาเป็นสมาธิเลยยืน เดิน นั่ง
นอนกินดื่มอะไรเราก็ทำไปตามหน้าที่แต่ละวันแต่เราก็ไม่ได้ยึดติดสิ่งที่เร
ารู้เราทำ ก็ให้ว่างจากตัวรู้ผู้รู้ไปด้วย ไม่ใช่ว่าเหม!

เสร็จงานแล้วต้องเอางานบ้านมาทำกลางคืนอีก
แทนที่จะพักผ่อนหลับนอนก็เอางานมาทำอีก(หังเราะะ)
คนขยันแต่มันไม่ขยันว่าง มันขยันทำให้ไม่ว่าง
แต่มันก็เป็นภาระการรับผิดชอบ

เนี่ยการงานไม่คั่งค้างเป็นมงคลพระพุทธเจ้ากล่าวว่าเป็นการงานที่ว่างนั้น
แหละ

ใครทำการงานให้ว่างได้นั้นแน่เป็นการงานไม่คั่งแต่ละวันนั้นแน่เป็นม
งคล เดี่ยวจะนึกว่าเหม! มงคล๓๘

การงานไม่คั่งค้างการงานชนิดใดที่ไม่คั่งค้างจึงจะเป็นมงคล?

ก็ไม่มีใครตอบได้อีกก็การงานว่างนั้นแน่จึงจะเป็นมงคลการงานทุกชนิด
ต้องว่างหมดนั้นแน่สูงสุดจึงจะเข้าถึงมงคลสูงสุดจึงจะทำจิตให้เกษมจาก
โยคะได้ คำว่าโยคะคือสิ่งที่ร้อยรัดใจเรานั้นแน่

เพราะฉะนั้นเรารู้แล้วเราเข้าใจแล้วเราก็ต้องว่างไปให้หมดเลย
แล้วเราก็รู้ได้เป็นปัจจัยตั้งว่าเออ!

งานของเราแต่ละวันเราทำไปสำเร็จคือทำให้ว่างไปหมดแล้ว
เดี๋ยวจะนึกว่าพระองค์

พระองค์แสดงนี้มุ่งจุดสูงสุดคือมรรคผลนิพพานจำไว้ให้ดี

อย่างน้อยสุดก็ต้องเป็นพระโสดาบันนี่เป็นผู้เข้าถึงพระรัตนตรัยไม่ทำชั่ว
ทางกายวาจาใจแล้ว นั้นแน่โสดาบันนั้นแน่แหละ

ถ้าเราสามารถทำให้ว่างหมดนั้นแน่เราจะรู้ได้ที่พระองค์แสดงแวนส่องธ
รมก็คือสังโยชน์๑๐ไว้ให้เป็นข้อเทียบเคียง สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา

ศีลพตปรามาสนี กามราคะ ปฏิฆะ รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ
อวิชชาเนี่ยถ้าเราว่างหมดแล้วก็ไม่มีทั้งหมดเลยทั้ง๑๐ข้อเนี่ยไม่มี
เราก็ใกล้ต่อความเป็นพระอรหันต์แล้ว

ไม่ยากแล้วตอนนี้เราก็ปฏิบัติไปเรื่อยจนตายก็เข้าถึงนิพพานัง ประมัญ
สุญญังแน่นอน อันนี้เหมือนกับพระองค์แสดงทางเอาไว

สิ่งที่พระองค์แสดงทางเอาไวนี้เป็นมรรคทั้งหมดเลยเหมือนกับหิริโอตตป
ปะก็ปเป็นมรรค หิริความละอาย

โอตตปปะความเกรงกลัวบาปตาเราเห็นรูปรูรูแล้วเราก็ละอายต่อรูปกลั
วจะทำบาปเพราะรูปเห็นมัยนี้ก็เป็นมรรคแล้ว

ละอายแล้วเราไม่ทำก็ว่างแล้วเนี่ยหิริโอตตปปะ

ได้ยินเสียงแล้วรู้เสียงแล้วก็ละอายต่อเสียงกลัวจะไปทำบาปเพราะเสียง
เราไม่ทำเราก็ว่างแล้ว

จมูกได้กลิ่นรู้กลิ่นแล้วก็มีหิริความละอายโอตตปปะเกรงกลัวต่อบาปกลัว
จะไปทำบาปเพราะกลิ่นนั้นนะเราก็ว่างจากกลิ่นได้แล้ว

รสเราไม่กินอาหารเปรี้ยว หวาน มัน เค็ม เผ็ด เผื่อน ผาด ขม

จืดเนี่ยเราก็ว่างว่างจากรสเนี่ยง่ายกว่าเราได้รู้รสแล้วเราก็จะไปยึดติดรส
อีกก็ต้องมีหิริความละอายเกรงกลัวต่อบาปกลัวจะไปทำบาปเพราะรสเหล

านี้ เปรี้ยวเกินไป หวานเกินไป เผ็ดเกินไป มันเกินไป

เผ็ดเผื่อน ผาดขมจืดเกินไปเนี่ย

มีปัญหาแล้วเพราะฉะนั้นพระองค์ก็สอนให้ว่างเอาหิริความละอายโอตต
ปปะความเกรงกลัวต่อไปบาปไปอยู่ในรสไปจับในรสแล้วก็ว่างแล้วที่นี้เร
าก็ไม่เป็นทุกข์กับรสจะมีอะไรก็กินไปตามบุญตามวาสนาของเราเท่าที่เร
ามีกินมีใช้ เราก็จะได้ว่าง

เดี๋ยวจะนึกว่าหิริโอตตปปะสองคำเนี่ยเป็นนิยานิกรรมนำสัตว์ให้พ้นทุ
กข์ที่พระองค์ว่าบาทหนึ่งคาถาหนึ่งเนี่ยนำสัตว์ให้พ้นทุกข์ได้

เนี่ยต้องเป็นแบบนี้หิริความละอายโอตตปปะเกรงกลัวต่อบาป
แล้วเราก็ไม่ไปทำบาป

เราไม่ไปยุ่งกับบาปเราก็ว่างจากบาปแล้วนั้นนะก็วิมุตติหลุดพ้นได้แล้วเห็น
มัยทั้งกายก็ไม่สัมผัสได้รับสัมผัสเย็นร้อนอ่อนแข็งแล้วมันก็มีหิริโอตตป

ปะมีหิริความละอายโอตตปปะเกรงกลัวต่อบาปในการที่จะไปสัมผัสอีกเรา
รู้สัมผัสแล้วว่าถ้าเราไม่มีหิริโอตตปปะเราจะต้องไปสร้างกรรมทำบาปไป

ฆ่าเอามาไปชิงเอามาไปแย่งเอามาอีกเยอะแยะมากมายเนี่ยโทษของ
มันเนี่ยพระองค์สรูปสั้นๆเนี่ยหิริโอตตปปะเนี่ยถ้าเราพิจารณาอยู่เสมอเรา

ก็จะเข้าใจแล้วก็เข้าได้กับศีลกับธรรมด้วยเห็นมัย

เมื่อเราไม่สัมผัสแล้วมันก็ว่างเหมือนธรรมารมณจิตเมื่อจิตเราว่างแล้วธรรมารมณคือรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะสัมผัสแล้วก็ไม่มาอยู่ในใจเราใจเราก็ว่างจากธรรมารมณนั้นแหละจึงจะเห็นชัดว่าอ้อ!

เป็นนิยานิกรรมนำสัตว์ให้พ้นทุกข์ได้จริงแค่หิริโอตตปปะ

แต่เราต้องมีความตั้งใจมั่นกับหิริโอตตปปะ

พระธรรมมีถึง ๘๔๐๐๐ พระธรรมชั้นนี้ที่พระองค์แสดงไว้นะเป็นไปเพื่อความพ้นทุกข์ทั้งหมด

หรือขันธ์โสรัจจะก็เช่นเดียวกันนั้นนะขันธ์ความอดทน

โสรัจจะความเจ็บความสงบเจ็บที่ครูบาอาจารย์ว่าสงบเสงี่ยมมันนุ่มนวลเกินไปไม่เจ็บขาด! มันต้องขันธ์ก็คืออดทน

โสรัจจะก็คือความเจ็บอดทนเพื่อให้เจ็บอดทนเพื่อรู้นั้นแน่ะรู้แล้วก็ให้ฉวยด้วยไม่ให้กระโตกกระตาก(หัวเราะ)

นั้นแน่ะอดทนแล้วก็ตาเห็นรูปแล้วก็อดกลั้นอดทนได้เจ็บเอาไว้ไม่ไปยุ่งกับเขา(หัวเราะ)แค่นี้เราก็ว่างจากรูปได้แล้วเห็นมัย

หูได้ยินเสียงก็เจ็บเอาไว้ไม่ต้องไปยุ่งกับเสียงเราก็ว่างจากเสียงแล้ว

จมูกได้กลิ่นก็อดกลั้นอดทนไว้เจ็บเอาไว้ไม่ต้องไปสนใจไม่ต้องไปยุ่งไปเกี่ยวมันก็ว่างแล้วจากกลิ่น

สิ้นเราว่างจากรสได้แล้วคือไม่กินนั้นนะอดกลั้นอดทนไว้ทั้งทั้งที่มันอยากกินก็ไม่ให้กินอดกลั้นอดทนไว้สงบเสงี่ยมเอาไว้คือเจ็บเอาไว้ไม่ต้องไป

ปกินไม่ต้องไปแสดงความอยากให้ปรากฏขึ้นมา นั้นนะ อดทนหาความอยากกินมันก็จะได้หมดไปสิ้นไปก็จะได้ว่างไปด้วย

ขันธ์โสรัจจะนี่ก็เป็นนัยยะที่พระองค์ได้แสดงเอาไว้

ทั้งการสัมผัสเย็นร้อนอ่อนแข็งธรรมารมณทุกชนิดอดกลั้นอดทนไว้ให้หมด แล้วก็เจ็บสงบด้วยโสรัจจะความเจ็บ

ไม่ต้องไปสงบเสงี่ยมกับมันหรือก็คือเจ็บเลยเพื่อความรวดเร็วขึ้นอีก

ถ้าไปมัวสงบเสงี่ยมใครๆก็รู้อีกไอ้มันทำหน้าที่เจ็บเจ็บอีกแสดงอาการให้รู้ว่าไอ้เนี่ยอยากกินบางอย่างอยากเห็นบางอย่างแต่ถ้าเราเจ็บแล้วไม่มีอาการเลยเนี่ยมันต่างกันตรงนี้นิดเดียวเนี่ยเป็นนิยานิกรรมเราต้องตั้งใจ

จริงด้วยเราจะเอาขันธ์โสรัจจะได้อ้อหรือเอาหิริโอตตปปะก็ได้

ในการที่จะตั้งใจทำสมาธิคือมีจิตตั้งมั่นกับหิริโอตตปปะหรือมีสมาธิกับขันธ์โสรัจจะก็ใช้ได้ แต่ก็เป็นไปเพื่อว่าง

แต่ถ้าคนไม่รู้ก็ยังไม่หาเหตุหาผลไม่ได้

มันก็เลยห่างไกลไม่รู้จักความว่างที่แท้จริงเพราะจิตไม่รู้ขณะจิตหนึ่งย่อ

มเร็วต้องเปลี่ยนแปลงไปพลันเนี่ยหรืออนิจจังไปอย่างรวดเร็วเนี่ยบางคน

จับไม่ได้เพราะไม่รู้ไม่ใช่หนักปฏิบัติไม่มีสิทธิ์ที่จะได้รู้ตรงนี้แล้วมันก็ไม่รู้แ
จ้งเห็นจริงในธรรมทั้งหลายได้เนี่ยการที่เราจะรู้แจ้งเห็นจริงในธรรมทั้ง
หลายได้ก็ต้องมีความตั้งใจในแบบเนี่ยตามแบบที่พระองค์สอนนี้มันจึงมี
ผลแน่นอนเมื่อมีผลแน่นอนเราก็จะได้รับผลสุดยอดนิพพานัง ปรมัง
สุญญังคือว่างอย่างยิ่ง

ทุกวิธีการที่พระองค์แสดงก็เพื่อความว่างเพื่อนิพพานทั้งหมด
ดังที่พระองค์สรุปไว้แล้วสัพเพ อัมมา อนัตตานิยสัพเพ อัมมา
อนัตตาทั้งธรรมและอธรรมก็ให้ว่างเปล่าหมดไปเราต้องเอาคู่ไว้เลยทั้งดี
ทั้งไม่ดีก็ให้ว่างไปให้หมด เดี่ยวไปว่างไม่ดีไปเสวยผลสุขก็มีทุกข์อีก
เดี๋ยวจะไปเพลิดเพลินเขาเรียกนนทิ เพลิดเพลินๆไปในรูป เสียง กลิ่น
รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณเณย
นนทิแปลว่าความเพลิดเพลินหรือนันทะก็แปลว่าความเพลิดเพลินเหมือน
กัน

เพราะฉะนั้นเราไม่ต้องไปใส่ใจไม่ต้องไปเพลินมันเพราะเรารู้เราเห็นแล้
วเข้าใจแล้ว

เรากลับต่อทุกข์กลับต่อการเวียนว้ายตายเกิดกลับจะต้องมาเกิดมาแก้มา
จับมาตายเนี่ย

เราต้องใช้อุบายอย่างเดียวกันก็คือธรรมเมื่อพระองค์สอนอนิจจัง ทุกขัง
อนัตตาเราก็ต้องใช้ปัญญาทำให้อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

ซาลงแกเจ็บตายซาลงด้วยการมีศีลมีธรรม

ศีลก็คือละเว้นไปเรื่อยๆแล้วมันก็ว่างไม่มีทุกข์

ธรรมก็คืออนัตตาก็ว่างไปเรื่อยๆเนี่ยแล้วกายจะได้ไม่ทรุดโทรมเร็วเห็นม
ยถ้าจิตมันว่างแล้วกายว่างแล้ว

สังขารร่างกายแล้วจิตก็มีความผ่อนคลายในตัวเองไม่ต้องไปตกแต่งอะไร

กายก็บริสุทธิ์ผุดผ่องไม่ได้สร้างกรรมทำบาป

ไม่ต้องไปตกแต่งไม่ต้องไปปรุงแต่งอะไรทั้งสิ้นเนี่ยปัญญาครอบรู้ในกองส
งขารต้องรูตรงนี้

ไม่ต้องเสียเงินเสียทองเสียเวลาล่าเวลาแต่ต้องยอมรับความจริงแก่จริงเจ็บก็
ยังไม่พอยังต้องมาป่วยไปด้วยต้องมาเจ็บป่วยที่อาตมาบอกไว้นั้นนะ

เจ็บอย่างเดียวมันก็ผ่านก็รู้ว่าเจ็บนิดเดียวเหมือนหนามตำเข็มแทงแต่ว่า
ป่วยนี้แสดงว่าโรคมันทรมาณทรกรรมหายยากป่วยจนทุกข์ทรมาณเนี่ยห
ลายวันหลายเดือนหลายปีบางทีก็รักษาไม่ได้เนี่ย

ต้องเอาทั้งเจ็บทั้งป่วยด้วยทั้งสองอย่างเนี่ยจึงจะได้เห็นทุกข์เห็นโทษจะไ
ด้ไม่เข้าไปใกล้ทุกข์ใกล้โทษอีกเนี่ยต้องเอาจริงอย่างนี้

ต้องแยกกันให้รู้ต้องเพิ่มเข้าไปให้หนักหนาสาหัสหน้อยอันไหนที่เราจะเสริมเพิ่มเติมเพื่อประพจน์ได้รวดเร็วเราก็ต้องเอาเนี่ยเป็นปัญญาวิสารธะเป็นความแก้กล่าของปัญญาเอง เราจะต้องทำให้ได้ต้องปฏิบัติให้ได้สิ่งไหนที่ทำไปแล้วทั้งดีทั้งชั่วก็ให้วางไปให้หมดไม่ต้องไปนึกถึงมันอีกกรรมวิบากกรรมมันจะได้โดนตัดทิ้งว่างๆมันจะได้ตามเราไม่ทันเหมือนกับคนวิ่งจนเหนื่อยเหมือนพระองค์สิมาลวิ่งจนเหนื่อยนั้นแน่แต่ก็ตามพระพุทธเจ้าไม่ทัน เราหยุดแล้วแต่เธอยังไม่หยุดก็เพราะเธอยังเธอหยุดแล้วเธอก็ไม่หายเหนื่อย(หัวเราะ)
แสดงว่าพระองค์แสดงยุติธรรมนะนั่นนะ ยุติแปลว่าหยุด
ธรรมหรือธรรมชาติหรือธรรมดาคือว่างคือว่างเลยหยุดด้วยความว่างเนี่ย

ถ้าเราไม่รู้อิโหนอเห็นไปจำเอาภาพเหตุการณ์อย่างนั้นแล้วเราก็ไม่ได้ประโยชน์จากการรู้ว่าเออ!

พระองค์องค์สิมาลนั้นท่านมีเจตนาที่จะเอานี้(หัวเราะ)

ที่จะมาเรียนวิชฌมณฑมณฑของพระวิชฌนที่สามารถอาจหาญ

มีกำลังเท่ากับช้าง๗เชือกก็วิ่งไปในบนหัวคนได้มีกำลังวิ่งไปโดยเร็วเนี่ยสามารถสู้ศึกหรือต่อสู้ได้เป็นร้อยเป็นพันคนด้วยตัวคนเดียวเนี่ยแสดงว่าต้องมีกำลังเท่ากับช้าง๗เชือก

แล้วในพระไตรปิฎกก็มีหลายคนนะที่มีกำลังเท่ากับช้าง๗เชือกเนี่ยเพราะฉะนั้นเราก็จะมีกำลังเราก็จะต้องละต้องเว้นเราละเว้นแล้วก็ว่างเรามีธรรมะคืออนัตตาแล้วก็ว่างเราจะได้สั่งสมกำลังไว้ตั้งแต่เดี๋ยวนี้ทุกภพทุกชาติแล้วเวลาถึงกาลสมัยแล้วเราก็จะเป็นผู้มีพลังอย่างพระพุทธเจ้าเขาเรียกนารายณ์พลังมีกำลังเท่ากับช้าง๑๘โกฏิเชือกช้างตระกูลอุโบสถ๑๖โกฏิเชือกหรือ๑๘โกฏิเชือกเนี่ยที่อาตมาอ่านในพระไตรปิฎกเนี่ยเขาเรียกนารายณ์พลังใครจะมานึกว่าที่พระอาจารย์เขียนนารายณ์พลังเดี่ยวโยมจะมานึกว่าแหม! กำลังพระนารายณ์คนละเรื่องเลย(หัวเราะ)

พระนารายณ์ของพราหมณ์เค้าก็เรื่องหนึ่งนี่พลังของพระพุทธเจ้าผู้มีพลังสูงสุดเพราะฉะนั้นพระอาจารย์จึงไม่กลัวมารก็เพราะมารมีมาเป็นแสนเป็นล้านเป็นโกฏิก็เจอนารายณ์พลังเข้ามึงก็เสร็จหมดนะ(หัวเราะ)

ยิ่งให้รวดเร็วเนี่ยให้ตาแตกหูแตกใจแตกไม่ต้องสวดมนต์ว่าคาถาใดๆเนี่ยให้มันตาแตกหูแตกใจแตกไปให้หมด

ถ้าเราสั่งสมความว่างไว้ดีแล้วเนี่ยจิตเรามีพลัง

พลังกายพลังวาจาพลังจิตเนี่ยพลังแห่งความรู้ความสามารถ

เราจึงจะสามารถมาทำกิจภาระกิจได้ตามที่เราต้องการไม่งั้นเราก็ทำอะไ

รไม่ได้เพราะไม่มีพลัง เหมือนคนรู้มากๆแต่ไม่มีพลัง พลังกายไม่มี
พลังทรัพย์สินสมบัติพลังสนับสนุนไม่มีก็ทำไม่ได้ ได้แต่รู้เฉยๆ
รู้อย่างนั้นก็ไม่ใช่ประโยชน์เพราะรู้แล้วยังไม่ได้เอามาเป็นประโยชน์ก็
เหมือนคนไม่มีกำลังนั้นแหละ

ถ้าเรามีกำลังแล้วเราก็สามารถทำอะไรก็ได้หมด

เอากำลังความดีที่ประมวลกันมาแล้วมาเป็นนารายณ์พระบารมี
เนี่ยมหันตฤทธิมหันตเดชอนันตฤทธิอนันตเดชตลอดกาลฤทธิตลอดกาล
ดชอภิมหาศาลฤทธิอภิมหาศาลเดชอภิมหาอสงไขยพุทธันดรนิรันดรฤ
ทธิทิพย์เดชทิพย์เนี่ยหมายถึงพลังพระพุทธเจ้าเนี่ยอาตมาเขียนถวายพระ
พรในหลวงไปแล้วเดี๋ยวให้โยมอ่านดูเพราะฉะนั้นอ้าว!
มีอะไรก็ถามให้โอกาสถาม...

ชนะชัย เมฆา

ผู้ถอดความและจัดพิมพ์

วันพฤหัสบดีที่ ๓ มกราคม พ.ศ.

๒๕๕๓

เวลา ๐๐.๓๖ น.